Ženská Hlídka

brambory a v zahrádkách sbírali zeleninu. Když pak se všichni sešli a každý něco přinesl, nastalo kuchařkám pilno s přípravou chutných jídel, pečení koláčů a pájů. Je to až ku podivu, že ty naše české koláče tolik lidem jiné národnosti chutnají. V Newport bývali jsme jedinými Čechy, kdežto jiní byli vesměs jiných národností. Když nás navštívili a my je koláči uctili, tu se vždy vyptávali, jak ty koláče děláme, že jsou tak chutné. Nejvíce pak se divili tvarohovým, ježto některé neuměly ani dobrý tvaroh udělat. Však naše prázdniny chýlily se ke konci, nastal rozchod a každý se ubíral za svým povoláním. Moje dvě dcery mají ještě dítky školou povinné, proto každá spěchala ku svému domovu. Milovaný můj syn z Omahy měl též 14-denní prázdniny, jež letos strávil s námi, takže jsme se vespolek potěšili a výborně pobavili. Syn nás zval, bychom jej v Omaze navštívili, ježto jsou tyto dva měsíce pro návštěvu nejpříhodnější. Nepanují taková horka, veškeré ovoce jest dobře uzrálé. S nejstarší dcerou tedy jsme slíbily, že se přijedeme na ten daleký západ podívat. Na to syn hned nám vyprávěl, kam nás všude vezme a proto již se na ty chvíle těšíme. V Nebrasce a Kansasu máme hojnost známých a přátel, jež doufáme všechny navštívit. Ctěná pí. Antonie Vitámvásová, vám všechna čest! Vy jste přece v dopisování do "Ženské Hlídky" vytrvala. Ostatní dopisovatelky mají tuze mnoho práce v domácnosti — jeť doba zavařování. Nu, až budou hotovy, snad nám sdělí, jak se všem daří a budou zase pilně dopisovat do naší "Ženské Hlídky". Myslím, že mně dochází předplatné na mně tolik milý 'Pokrok', jejž vždy velice ráda a pozorně si přečtu a jelikož na dluh čísti nechci, přikládám poukázku — $2.50 na předplatné a $1.00 pro ubohé sirotky v Československé republice. S pozdravem na všecky dopis pro tentokrát končím.

Ctěná paní, díky za zaslání předplatného a za příspěvek ve prospěch zmírajících sirotků tam v té staré vlasti. Na další dopisy s pozdravem těší se—

Pořadatelka.

Pí. Marie F. Odett, Susanville, Calif., 5. září 1919. — Ct. paní pořadatelko! Hlásím se jako neznámá a s těmito několika řádky zasílám předplatné na "Pokrok" a $5 do sbírky ve prospěch zmírajících sirotků ve staré vlasti. Račte obnos ten doručit na příslušné místo. Dále dovolím si podotknouti, že se mně "Pokrok" velice zamlouvá, neboť je to časopis vskutku poučný a vedle hojnosti časových zpráv z celého světa, též zábavný. Pěkné jsou v něm též naše paní a dívky zastoupeny a což ten krásný román. Velice nás blaží, že je ta ukrutná válka z větší části skončena. — Zdravím celou rodinu "Pokroku".

Milá přítelkyně! Přijměte vřelý dík za předplatné, jakož i za příspěvek pro ubohé trpící dítky. Bude nás těšiti, když též občas zavítáte do naší 'Ženské Hlídky', za čež vám bude povděčna—

Pořadatelka.

KOUTEK
Paní Radové.

Ctěná paní Radová! Čtu ráda váš koutek a velice mně zajímá vaše rada. Též i já se k vám obracím o radu. Jak je patřičné dlouho držet smutek, totiž nosit smuteční šat po manželi, otci, matce a dítkách. Předem vám děkuje vaše upřímná — A. D.

Odpověď A. D.: Podávám zde ustálená pravidla nošení smutku a sice: Mladá vdova nosí obyčejně úplně černé smuteční šaty po 6 měsíců a po tom čase může přidati trochu liliové neb jemně fialové barvy části k úboru, alespoň po zbývajících 6 měsíců, neb nositi úplně černé šaty po celý rok. Starší vdova však nosí černé šaty celý rok a některá třeba až do své smrti, vyjma bílých límečky neb krajek. Smutek po rodičích neb sestrách a bratřích se nosí jako po zemřelém muži, podle toho, jak kdo chce. Zemře-li matce dítko, tedy je lépe, když smutek odloží brzy po pohřbu, obzvláště má-li ještě více dítek na živu; působí takový šat pak do jisté míry na ostatní pozůstalé. Moderní doba u mnohých neodporučuje úplně smuteční černý oděv a zvláště ne po celý rok. Mnohé matky si též vyhražují, aby pozůstalí vůbec smutečních šatů nenosili. Malé neb mladší dítky, lépe když se odí do bílého šatu.

* * *

Ctěná paní Radová! Jelikož vaše moudré rady ráda čítám a vůbec za dobré uznávám, doufám, že mne neoslyšíte, pakli vás též i já o radu požádám, za čež vám předem děkuji. Nuže, jak ctěná paní víte, je nyní všude sucho a po novém roce bude ještě více a následkem toho jest můj manžel celý nervosní a aby mohl zůstat alespoň trochu (wet), kápl na to takto: Běhá okolo potoka a sbírá celé haldy bezinek a dělá z nich víno. Také již jednou přišel pořádně mokrý, spadl do potoka a přišel domů jako hastrman k naší všeobecné veselosti. Máme též vinnou révu při domě a ráda bych věděla, zda-li možno přimíchat bezinkovou šťávu do šťávy vinné a potom dát kvasit a mnoho-li. To je moje prosba. Zdravím vás všechny čtenářky "Besídky". — Josefa Kolínská, Collinsville, Conn.

Odpověď paní J. Kolínské: Nevím, zda-li v tomto případě moje rada bude vám vhodná. Co se mne týče, každou šťávu bych dala kvasiti zvláště a pak, když vykvasí, smíchat dle chuti. Ač by ani neškodilo oboje smíchat předem, totiž každého polovic. Jelikož jsou bezinky samy o sobě dosti sladké, tož by ani cukru do vína nebylo třeba. Nejlepší směs s bezinkami je divoké, čili lesní víno.

* * *

Vážená paní Radová! Odpusťte, že vás též žádám o radu. Chci se vás jen zeptati, jestli má žena, která jde sbírat milodary pro sirotky, právo vyhrožovati, že dá nás do veřejnosti, když nepřispějeme obnosem, který ona nám určí. — Žena dělníka.

Odpověď Ženě dělníka: Žena, která užívá takového taktu ku sbírání podpory, věru, že škodí více, nežli její práce přináší. Musí-li to býti milodary, tož musí je provázeti dobrá vůle a ochota. Pakli je dar dáván z přinucení, ztrácí na ceně a nejeví vůbec žádné milosrdenství. A žádná žena, která sbírá příspěvky, nemá právo sama určovati obnos, jaký má který dárce dáti, ať to vždy ponechá na vůli těm, kteří obnos onen darují.

Naše Beseda

BATAVIA, OHIO, 4. září 1919. — Ctěná redakce "Pokroku!" Na žádost vašeho závodu dovoluji si napsat několik řádků ze zdejší krajiny. Nejdříve zmíním se, že jsem se též chtěl pokusit získat nějakého nového odběratele, však po důkladném pátrání shledal jsem, že to je věcí nemožnou. Moji sousedé do velké vzdálenosti pozůstávají totiž ze samých Švábů — uherských to Němců od Temešvaru, kteří po čas války silně německou propagandu podporovali. Když pak byli Němci poraženi a příměří podepsáno, tu jako všude jinde i zde Američané zvonili, troubili a různým způsobem radost svoji projevovali. Však i já jsem zvonil na zvon tak důkladně a dlouho, až to zdejší Němce dopalovalo. Konečně ke mně přiběhli a haršili, proč prý zvoním? Krátce jsem jim sdělil, že — Německo jest poraženo. To vám byl poprask a vztek a stále ještě v nich ta německá smůla vře. Projel jsem tři okolní okresy, vyptával se na Čechoslováky, však marně — veškeré moje úsilí zůstalo bez výsledku. Jsou-li nějací Čechoslováci v Cincinnati, nevím a za celé čtyři roky ještě jsem se se žádným nesešel. — Před třemi roky jsem rolničil v okresu Butler, kde byla však půda příliš těžká, jílovitá a ke všemu značně vlnitá, kdežto zde v okresu Clermont je půda rovná a písčitě hlinitá. V okolí Cincinnati jsou pouze malé farmy 10 až 40-akrové a zelinářské a ovocnářské. Ovoce se zde všeho druhu pěstuje, jako v naší staré vlasti. Cesty máme vesměs dobré a Hamilton okres má všecky své cesty olejované. Zdejší farmeři, ponejvíce Němci, vozí zeleninu a ovoce do trhu v Cincinnati ze vzdálenosti až 30 mil. Pěstují též tabák, který jim přináší nejvíce peněz. Loňského roku dostali za něj někteří farmáři až po $5,000. Jeden Němec asi před dvěma roky koupil zde farmu o 100 akrech za $7,000, na což měl jen asi $200 hotové mimo něco dobytka a rolnického nářadí. Letos už mu nabízejí $14,000, on ale nechce o prodeji ani slyšet, poněvadž farmu má téměř již zaplacenou. Letos pěstuje na sedmi akrech tabák a kukuřice mu jde kolem 75 bušlů po akru. V posledním roce farmy zde v ceně značně stouply, nyní posud zde možno koupit za $50 až $200 akr. — Já jsem si v důsledku toho, že jsem důvěřoval nesvědomitým pozemkovým agentům, vysloužil též šest roků mezi borovými pařezy v severním Wisconsinu, kde bylo příhodné místo takhle pro bolševiky, kteří by měli býti tam vysláni, aby za své hříchy pykali a mezi pařezy chlebíček vezdejší si vydělávali. Tam bylo kamene 150 fůr na akru a přes 100 velikých pařezů na stejné rozloze. Některé pařezy byly takoví chlapíci, že si na vymýtění vyžádaly až za dollar dynamitu a potom půl dne jámu zaplňovat. Kolik roků to vezme, nežli jedna rodina 40 akrů vyčistí a co peněz, perné práce a vysilující námahy si to vyžádá. Úroda tam je jistá — ano! Ale brambory i ve sklepě pomrzly, neboť teploměr ukazoval od 30 do 40 a více stupňů pod nullou po několik měsíců. Za to ovšem dobrá sanice po šest měsíců v roce vydržela. Trhy byly výborné — jednou jsem naložil plný vůz zeleniny — jako zelí, květák, okurky, červenou řípu, hrách a jiné výrobky, však ani libru kávy jsem za to nemohl od groceristy dostat. Mluvím ze své zkušenosti, jak tomu bylo za mého pobytu v oné části a takových nás bylo více a také není mým úmyslem snad něco hanět a jinde zase to vychvalovat. Vše záleží na podnikavosti jednotlivců, kteří si hledí lepší budoucnost zabezpečit. V úctě—

Steve Havel.

GREGORY, S. D. — Ctěná redakce "Pokroku"! Přiložené zasílám vám dopis od pana Jos. Juna k otisknutím ve vašem časopise. Pan Jun jest bratranec mé manželky, pochází z obce Kuklíku, okres Nové Město, Morava. Jak z dopisu seznáte, jest pan J. Jun šikovatelem v československé armádě ve Vladivostoku na Sibiři.—S úctou váš odběratel,

Jos. Vavruška.

Obsah dopisu jest následovní:

Drazí přátelé!

Přijměte srdečný pozdrav a milou vzpomínku ze sibiřských taig a pust. Doufám a naději se, že přijmete a pročtete dopis můj až do konce; snad se vám bude zdáti trochu divným, ale taková jest i moje duše, která velice utrpěla od vlivů poslední doby vůbec. — Jsme dosud zde odříznuti od nejnovějších zpráv poštou a radio jest i bývá skromné v detailech, po kterých touží každý náš voják-dobrovolec, zejména ohledně naší domoviny. Ačkoliv mnohý z nás a to většina jest zde v Rusku již pátý rok, mohlo by se říci — již přivykl, není tomu tak, ba naopak. Každý touží po domově, každý touží po svojí rodné zemi, kde zní náš mateřský jazyk, vždyť vám tak drahý, za nějž padlo mnoho našich lidí mladých, nadějných s láskou, jakou málo který národ může se honosit. Víme však, že nepřišla ještě naše hodina, že ještě naše úloha zde není skončena a mlčky, někdy i s protesty té pověstné tvrdé české palice přijímáme úlohu na nás vloženou: ochrany sibiřské magistrály. Věřte, že to není snadná úloha a že někdy jisté kruhy i nyní pohlížejí na nás skrze prsty. To nám však nevadí, my jdeme stále svojí cestou, neohlížejíce se na právo ani na levo. Bohužel, transport v Sibiři není ještě příliš skvělý, a jediné slouží k účelům vojenským, velice málo zásobovacím účelům obchodním. Pošta jde velice málo a to jediné vojenskými hodnostáři ve věci úřední. Po 5ti létech rozluky každému chce se uslyšet nebo přečíst několik těch řádků psaných svobodnou myslí vůle svobodného československého rep. občana — otce, bratra, sestry, ženy, milenky atd. Každý touží po tom balsámu srdce, který alespoň na chvíli upokojí rozladěné nervy v čavou válečnou — však beznadějné. Já jsem psal domů již několikráte, nevím však, jest-li dostali nějakou zprávu, nebo ne. Mně zdá se to býti dost dlouhá doba, což však platno. V Sibiři naučil se člověk trpět, trpět a přivykat i odvykat; k tomu však musí býti železné vůle. Dosud to jakž takž šlo. Jak bude dále — je otázka. Píši proto vám; nedivte se, je-li dopis stylisován ve slohu nervově vysíleného člověka; píši vám, jako bych psal domů, který — Bůh ví, najdu-li. Časy i lidé se mění, jako na divadelní scéně — kdy se to skončí? A možno, že změní-li se i u nás; kdož to ví? Bylo by mi velice milé, přečísti alespoň několik řádků od vás. Každý řádek, který napíšete, každé slovo bude balsámem nervové soustavy i zmučené duše. Nebude-li vám dělat obtíže, dopište na nějakou redakci časopisu českého a tlumočte jí prosbu naši: Dychtíme po každém česky psaném listě, po každém řádku, po české knize — zábavné. Česká povídka, román — Třebízského, Jiráska, Klostrmana atd., dýšící vůní českých luhů a české poesie, unášející nás na okamžik v naše lesy, sady a chaty, které jsou nám dražší, nežli jakýkoliv poklad zlata a stříbra, jde z ruky do ruky a čteš jej opět a opět do nekonečna. Snad neví a neznají naši touhu — poproste je naším jménem, snad nám rádi pošlou nějaký zábavný časopis, nějakou českou knihu, byť i starou, — naše díky budou tisíceré. Abych vám psal ohledně zdejší situace, je to na pováženou. Já sice nejsem žádný politik (a taky jím nechci být), ale k velkým výsledkům zde v Sibiři to asi nepovede. Každý jen hledí na svoji kapsu, aby byla větší, tak že dnes je zde úžasně draho a věci tovární zde vůbec nekoupí. Šaty stojí obrovské peníze a pěknou látku nedostane, ani vojenskou; tu zvláště ne. Člověk i kdyby chtěl zaplatit (a peněz je dost) za nějaký vojenský vycházkový oblek nebo látku, tak to nedostane. Zde se chodí v zeleném suknu, v černém, v modrém, jaké vůbec je a nejvíce v zelených plátěnkách. Celkem dnes je to dost kritické, jak bude dále, je ve hvězdách. Pište obratem. Buďte zdrávi a pozdravujte vaše syny a dcery od sibiřského vojáka, který na ně mnoho myslí. Pozdravujte všecky známé ode mne, člověk teprve uvěří, když zkusí. Doufám, že vy tam žijete dosud v klidu — či ne a jak jste stále zdrávi? A jak vaši miláčci? Škoda, že člověk je tak daleko. Buďte zdrávi a mějte se dobře, lepší nežli

Váš— Josef Jun.

Moje adresa:—
Via Vladivostok
SIBERIA
Tchécoslovaque Army
Koňský záložní dvůr v Kurgáně.
Šikovatel Jos. Jun.

Z BRUNO NEB.

Dne 11. září 1919.

— Přicházím opět, bych se čtenáři sdělil, jak asi zde pokračujeme. Pokud se týče počasí, to jest pěkné. Přítomně farmáři vozí o přítrž kukuřici do zdejších elevatorů, ježto cena její kvapem klesá, tak že ti, kteří mohli ji prodat po $1.75, dnes dostávají $1.42 za bušl. Trhlo to na ně náhle, však ti, co kukuřici kupují, jsou zase rádi, že ji mohou koupit levněji. Též cena masa, jak ze zpráv vysvítá, klesla o 7 až 8 ctů. Neví se však posud, klesne-li též v malých městech.

— Pp. Jos. Dvořák, zdejší bankéř, a Ant. Spatz vyjeli si v auto do Omahy za obchodními záležitostmi.

— Slečna A. Proškovcova a p. Pospíšil z Morse Bluffs byli v úterý spojeni manželským poutem. Pisatel zprávy novomanželům blahopřeje!

— Fr. Shorný a Joe Bruner jsou majiteli nových Overland kar; kdežto Ant. Vyhlídal si opatřil Maxwell káru. Václav Tomek si koupil velký traktor.

— V David City bude v příštím týdnu uspořádána okresní výstava.

— Máca a Zelený staví Wilí Kožichovi novou residenci. Ant. Nimránek utrpěl při stavbě této vážné zranění a musel býti dopraven do nemocnice.

— Jan Koukal, legionář v Československé armádě, navrátil se v úterý do svého domova a vyprávěl nám o svých zkušenostech.

— Jos. Stejskal koupil u Ulysses farmu o 320 akrech a platil jenom $300 za akr.

— Louis Kočárník prodal zde svoji farmu a bude se stěhoval do Oregonu, kde si zakoupil novou domovinu. Příští týden více.

—V. B.

STUART, NEBR.

Dne 10. září 1919.

— Ježto jsem vám již dávno žádné zprávy z našeho okresu Holt k otištění nezaslal, dovoluji si tedy se čtenáři "Pokroku" nyní sděliti, že jsme ještě živi a zdrávi. Co se týče úrody ve zdejším okolí, tu ovsy a snad i kukuřice budou, pšenice ale jsou špatné a brambory také. Všecko ostatní by ještě ušlo. Po jaru bylo dosti mokro a při tom chladno, my však jsme si zde z toho mnoho nedělali, neboť kde se kukuřice vymočila, dalo se proso nebo pohanka. Když však brambory a kukuřice deště nejvíce potřebovaly, dostavila se parna. Kukuřice sice zrovna neschla, přece ale se ve svém vzrůstu zdržela, ačkoliv mráz jí snad už neuškodí. Sena jest hojnost, ale v našem okresu je ho vždycky dost.

— Ve dnech 29. a 30. srpna uspořádali v Atkinson oslavu na přivítání vrátivších se vojínů z války domů. Na programu, jak již při takových příležitostech bývá, nescházel ani obvyklý kolotoč a ani moderní dopravní prostředek aeroplan, který se každé chvíle vznesl a kroužil nad městem. Kdo si přál, mohl se za $15 po 15 minut v něm vozit. Večer byli všichni vojínové bohatou večeří pohostěni, načež následoval taneční vínek, který se až do rána protáhl. Vojínové měli všechno zdarma a i vstup k tanci volný. Samo sebou se rozumí, že ve městě bylo lidí hojnost a na taneční podlaze bylo párků jako když nabije. Kdo si přál vidět, jaký život panoval v zákopech na válečném poli, mohl jíti do sálu, kde byly vrhány na plátno pohyblivé obrázky, jež všecko dobře znázorňovaly.

— Ze Stuart mnoho zpráv podat nemohu, jelikož tam málokdy přijedu. V Atkinson jde obchod dosti dobře a smetana i vejce mají hezkou cenu.

— Jos. Škrdla, náš mlynář, prodal svůj majetek a též mlýn, za který obdržel $27,000 a uchýlil se na odpočinek. Cena zdejších pozemků rovněž stoupá — od $60 do $100 a více žádá se za akr. — Nuže, páni čtenáři, v zdejším okolí, vzchopte se a napište též nějaký dopis k otištění v našem milém "Pokroku", nečekejte vždy na mne. Srdečně všecky zdraví,

—J. J.

Sibiřské poselstvo v Praze

V sobotu, 2. srpna, přijelo do Prahy 5 poslanců Sněmu Československé Revoluce na Rusku, (B. Horák, dr. Charvát, V. Chmelař, Jar. Příkrýl a B. Soukup) aby informovali vládu o situaci armády na Sibiři a tlumočili jí všechna přání a bolesti bratří. Delegace byla přijata presidentem Masarykem, min. předsedou V. Tusarem, zástupcem min. Národní Obrany maj. Vlad. Chaloupkou a vyčká návratu ministra národní obrany V. Klofáče a předsedy Národního Shromáždění Tomáška. Vedle ústního jednání předložili delegáti písemné fakta, týkající se naší armády. Delegáti na cestě Amerikou navštívili plnomocníka Československé republiky Perglera ve Washingtonu a min. zahraničních záležitostí dr. Ed. Beneše v Paříži.

O postavení našeho vojska na Sibiři sdělili s námi v podstatě toto: Vojsko touží po domově. Armáda, která vznikla z nejideálnějších pohnutek, nemůže již svou povahou býti použita k jiným účelům, než osvobozenským. Zřízením Československé republiky dosáhla svého cíle. A z toho důvodu nepřeje si vměšovati se do vnitřních záležitostí ruských, nevyhraněných, přechodních a rychle měnivých. Nepřeje si, aby byla oporou reakce, která za vlády admirála Kolčaka silně se rozmohla na Sibiři a vzbudila svou zvůlí nejen povstání bolševiků, ale všech vrstev sibiřského obyvatelstva. Vojsko je nuceno v tomto krvavém chaosu udržovati pořádek na sibiřské magistrále, jakožto jediném komunikačním prostředku. Armáda chce dosud, aby měla podíl na vnitřní stavbě republiky, aby její hlas byl uplatněn. Republiku si představuje jakožto stát demokratický a sociálně spravedlivý a je přesvědčena, že toho dosáhne, stejně jako je rozhodnuta vymýtiti zlořády a zchátralé dědictví rakouské v organismu i v myslích. Jejím politickým credem je říjnová deklarace zatímní vlády pařížské, podepsaná presidentem T. G. Masarykem, dr. E. Benešem a gen. dr. Štefánikem, v jejímž uskutečnění spatřuje první krok k blahodárnému rozvoji naší republiky.

Na dotaz, jak vojsko nazírá na naše domácí poměry, bylo nám odpověděno:

"Armáda na Sibiři o domácích poměrech byla dosud informována velmi chabě. Poštovní styk se Sibiří je zdlouhavý, noviny vojska nedocházejí a korrespondence do doby našeho odjezdu byla nepatrná." Delegáti zvěděli detaily o domově teprve v Americe a ve Francii. Radost z návratu rušil první dojem poněkud sklíčující. Sledy velkého utrpení, jež bylo našemu lidu prožíti, budí bolest a hluboký soucit. Leč toto utrpení je zárukou nového a čistšího života. Zdá se jim, že politické poměry velmi málo se změnily od r. 1913. Upřílišněný karierism bije do očí. Protekcionářství a strejčkování stále ještě žije. Jednotlivci snaží se těžiti z idealismu širokých vrstev národa, obohacovati se na úkor těžkého stavu republiky a nesvědomitě kupčit jako kupčili v Rakousku. Je cítit jistý nedostatek vzepětí se nad všednost a plíseň životní. Všechna okna do světa jsou nám dnes otevřena, ale málo kteří odváží se vyhlédnout a podívat se mužně celému světu do očí. Přerod postupuje zvolna. Věříme, že sibiřská naše armáda tento přerod urychlí. Pomůže také československá Amerika, která podnes obětavě podporuje, jak domov, tak i naše bratry.

Vyjednávání vlády o dopravu našeho vojska ze Sibiře domů je úspěšné. Přesvědčili se, že otec sibiřské armády, pres. Masaryk, a vláda všemožně se stará, aby co nejdříve vrátili vojsko domů. Amerika slíbila vyvézti do konce t. r. asi 20,000 dobrovolců. Japonsko je rovněž ochotno poskytnouti nám jistý díl svého dopravního prostoru. Vláda vydala již příslušná nařízení, aby vojsko bylo vyvedeno z bojového pásma a připravovalo se k návratu domů.

O Rusku vyslovili se delegáti: "Věříme v budoucnost Ruska. — Dnes vyrovnává Rusko staré účty minulosti. A proto tento proces jest tak bolestný a krvavý. Žádná intervence nezastaví ho v jeho vývoji. Naopak, ještě rozjitří sotva zajizvené rány na těle ruském. Kolčakova vláda je slabá a massám obyvatelstva vůbec nesympatická. Je proto nepatrnou fásí veliké ruské revoluce, která otevřela celému světu nové, široké obzory a smyla odvěké přehrady mezi lidmi a mezi národy."

Největší lenost.

Americký farmář měl dvanáct dělníků k porežávání cukrové třtiny. Všichni byli ale nadmíru líní. Jednou přišel na ně pohlédnouti, jak pracují a vida je všechny ležet, umínil si udělat s nimi žert. Pravil: "Hlaste se, který z vás je nejlínější; ten dostane dollar." Na to se jich jedenáct pomalu zdvihlo, k panovi loudalo a každý z nich dollar požadoval. Dostal ho však dvanáctý; neboť zůstal pohodlně ležet, a když mu farmář dollar dával, prosil, zívaje, aby mu jej přece vstrčil do kapsy!"

Slabší den ode dne. — "Nacházím se nyní v povážlivém stavu života," píše pí. J. Mireault, Ste. Marie Salome, Que., "a jsem stižena tlučením srdce. Slábla jsem den ode dne. Dr. Petra Hoboko obnovilo mně zdraví a sílu." Tento časem vyzkoušený bylinný lék zlepšuje krev a buduje celou soustavu. Není k dostání v lékárnách. Pište na Dr. Peter Fahrney & Sons Co., Chicago, Ill.—Adv.